

Kérlek, Uram, ...

Köszöntés: „A hatalmas Isten, az Úr szól, és hívja a földet napkelettől napnyugatig. A tökéletes szépségű Sionon ragyogva jelenik meg Isten. Jön a mi Istenünk, nem hallgat (Zsolt 50,1-3a).” Ámen.

Gyülekező ének: 164. dicséret: „Kegyes Jézus, itt vagyunk, ...”

Fennálló ének: 65. zsoltár 1. verse: „A Sionnak hegyén, Úr Isten, ...”

Fő ének: 65. zsoltár 2-9. versei: „Rajtam a bűn elhatalmazék, ...”

Előfohász: „A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent. És így szólt: Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak! És ezt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz (Jel 21,5-7).” Ámen.

Lekció: *Bírák könyve 6. rész 11-24. versei: „Azután eljött az Úr angyala, és leült Ofrában a cserfa alatt, amely az Abíezer nemzetséghez tartozó Jóásé volt. A fia, Gedeon éppen búzát csépel a présházban, hogy megmentse Midján elől. Az Úr angyala megjelent neki, és így szólt hozzá: Az Úr veled van, erős vitéz! Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink beszéltek nekünk, amikor azt mondták, hogy az Úr hozott föl bennünket Egyiptomból? Most meg eltaszított minket az Úr, és Midján kezébe adott! Az Úr ekkor odafordult hozzá, és azt mondta: Menj, és a te erőddel szabadítsd meg Izráelt Midján markából! Én küldelek téged! Gedeon ezt mondta neki: Kérlek, Uram, hogyan szabadítsam meg Izráelt? Hiszen az én nemzetségem a leggyengébb Manassében, atyám házában pedig én vagyok a legfiatalabb! Az Úr így válaszolt neki: Én majd veled leszek, és úgy megvered Midjánt, mintha csak egyetlen ember volna. Erre ő így szólt hozzá: Ha elnyertem jóindulatodat, adj nekem egy jelet, hogy valóban te vagy az, aki velem beszél! Ne távozz el innen, míg vissza nem jövök hozzád, ki nem hozom ajándékomat, és eléd nem teszem. Ő így felelt: Itt maradok, amíg visszatérsz! Ekkor Gedeon elment, és elkészített egy kecskegidát meg egy véka lisztből néhány kovásztalan kenyeret. A húst egy kosárba tette, a hús levét meg egy fazékba, azután kivitte hozzá a cserfa alá, és odatette eléje. Az Isten angyala ezt mondta neki: Vedd a húst és a kovásztalan kenyeret, tedd le erre a sziklára, és öntsd rá a levét! Ő így is tett. Ekkor az Úr angyala kinyújtotta a kezében levő botot, és a végével megérintette a húst meg a kovásztalan kenyeret. Erre a sziklából tűz csapott ki, és megemésztette a húst meg a kovásztalan kenyeret. Az Úr angyala pedig eltűnt a szeme elől. Amikor*

Gedeon látta, hogy az Úr angyala volt az, ezt mondta Gedeon: Jaj nekem, Uram, ó, Uram, mert az Úr angyalát láttam színről színre! Az Úr azonban azt mondta neki: Békesség neked, ne félj, nem halsz meg! Ezért Gedeon oltárt épített ott az Úrnak, és így nevezte el: Az Úr a békesség. Még ma is ott van ez Ofrában, az Abíezer nemzetség földjén.”

Előíma: Mindenható, szövetséget ma is hűen tartó Istenünk! Hálát adunk Neked, hogy ezen az órán is megszólítasz bennünket. Köszönjük, hogy nem a látszat szerint ítélsz, hanem szívet vizsgálasz, és nem azt mondod rólunk, amit mi érzünk magunkról, hanem amit Te elrendeltél felőlünk. Megvalljuk Előtted, hogy sokszor a présházak csendjében élünk: félelemmel, panasszal, bujkálással. Többször nézünk az ellenségre, mint Rád, és hamarabb hisszük el a gyengeségünket, mint a Te erődet. Bocsásd meg mulasztásainkat, a bűnvallás hiányát, a megtérés halogatását. Kérünk, szólj most hozzánk Igéd által. Tépd le rólunk, kérünk, a kételkedés terhét, és taníts bennünket úgy hallgatni, hogy ne csak értsük, hanem engedelmesen kövessük is akaratomat. Add Szentlelked világosságát, hogy felismerjük: Te vagy a mi békességünk, erőnk és szabadításunk. Jézus Krisztus, a mi Urunk nevében, hallgass meg bennünket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 231. dicséret 1. verse: „Uram, a te igéd nekem...”

Textus: Bírák könyve 6, 13. verse: *„Gedeon azonban ezt mondta neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? Hol vannak mindazok a csodák, amelyekről atyáink beszéltek nekünk, amikor azt mondták, hogy az Úr hozott föl bennünket Egyiptomból? Most meg eltaszított minket az Úr, és Midján kezébe adott!”*

**Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Gedeon nem hiszi el, hogy az Úr vele van. Nem hitetlenségből, hanem abból az élethelyzetből, amelyben él. Munkája, a cséplés helye, a körülmények mind azt hirdetik: az ellenség erősebb, mint Izráel Istene. Midján mindent visz. A pusztítás a mindennapok része. A búzát cséplő Gedeon maga Izráel tükörképe. Amit tesz, az kiábrázolja, mi történik a néppel: bujkálás, maradékmentés és félelem. A cséplés itt már nem a bőség előkészítése, hanem a bűn következménye.

A kételkedés helyébe lépünk be, a présház a panasz helyszíne. Gedeon présházban csépel. Ez nemcsak munkatér, hanem lelki állapot is. A présház az a

hely, ahol az ember elbújik a világ elől. Nem kell senki szemébe nézni. Nem kell konfrontálódni. Az első és az utolsó szó a panasz. „Hol vannak az Úr csodái?” – kérdezi Gedeon. Izráel Istene miért engedi meg mindezt? A panasznak van az ideje az Úr előtt, de nem kötelező abban maradni. A panasz mögött mulasztások állnak: bűnvallás hiánya, bűnbánat hiánya. Sok a szócséplés, kevés a tett. Ezért gyengül meg az ember. Az erő akkor távozik, amikor a tekintet nem Istenre néz, hanem a körülményekre. Élethelyzet kontra Isten. Ellenség kontra Isten. Nehézség kontra Isten. **Az isteni megszólítás azonban ellentétes azzal, amiben vagyunk és élünk: „Erős vitéz”.** Isten nem azt mondja Gedeonnak, amit ő lát, tud és érez önmagáról, hanem azt, aminek Ő látja. „Az Úr veled van, erős vitéz.” Gedeon a leggyengébb nemzetségből való Manassében, mégis kiválasztott. Nem azért erős, mert erőtől duzzad, hanem mert az Úr vele van. Akkor vagyunk gyengék, amikor nem Istenre nézünk. Isten szövetségszerző. Az angyal erre emlékezteti Gedeont. A jóindulatról beszél. Gedeon jelet kér – de nem hitetlen módon. Tudja, mit jelent áldozatot készíteni. Tudja, hogyan kell a szövetség Istenének szolgálni. Akihez Isten szól, annak az Úr jóindulatát van dolga. Akihez Isten lehajol, annak mindent megad a maga dolgából. Az Úr megtartja az erős vitézt. Elvégzi szívében azt, amire a legnagyobb szüksége van. Befogadja kegyelmébe. Elpecsételi a szolgálatra. Ezzel az emberrel újat kezd nepe életében. Elrendeli a harcot. **Az elfogadott áldozat – az erő forrása.** Gedeon gondosan elkészíti az áldozatot. Engedelmesen cselekszik. A hús elkészítése és a kovásztalan kenyér elkészítése olyan aprólékosan le van írva. Minden az Úr angyala szerint történik. Minden úgy történik, mint Isten akarja, nem úgy, ahogyan Gedeon. az Úr emésztő tűz. Az elfogadott áldozat annak jele, hogy az Úr cselekszik, megtartja szövetségét. Kedves előtte minden szolgálat, amely engedelmességgel indul. Nemcsak a külső helyzet változik, hanem Gedeon szíve. Az erős vitéz nem gyengeségét látja többé, hanem azt, Aki Előtte áll. Isten befogadja kegyelmébe, elpecsételi a szolgálatra, és újat kezd vele Önmaga

számára Izráel életében. **Félelem és békesség – az elhívás következménye.** Amikor az áldozat elfogadtatik, Gedeont félelem tölti el. „Színről színre láttam az Urat – el kell vesznem!” De Isten nem azért szólítja meg az övéit, hogy elveszítse őket, hanem hogy megtartsa az elveszettet és felhasználja, szolgálatba állítsa. Természetes a félelem, amikor az ember megérti az Igét, és cselekedni kell. Természetes a félelem, amikor nem beállni kell a sorba, hanem kiállni belőle, és élére állni egy közösségnek. Természetes a félelem, amikor a nagyobbak tűnő ellenséggel szembe kell nézni. Isten ígérete: „Békesség neked! Ne félj, nem halsz meg!” Nem halsz meg – hanem cselekvővé válsz. Nem a cséplés ideje van többé, hanem az aratásé. **Az oltár és a beteljesedett békesség.** Gedeon oltárt épít: „Az Úr a békesség.” A megépített oltár a békességről tesz bizonyosságot. A feldúlt, panaszkodó állapotot felszámolja Isten jelenlétével. Ez az oltár Gedeon bizonyágtétele. Isten felszámolja a feldúlt, panaszkodó állapotot az Ő kegyelemteljes jelenlétével. Az istenfélelem békességet munkál. Gedeon belekapaszkodik Istenbe. Krisztusban ez a békesség örökérvényű. Aki meghalt értünk, valóban békességszerző. Békétlenségünket Jézus vette el. Feldúlt lelki állapotunkat Ő oldja fel. Elcsigázott életünkre a Békesség Fejedelme ad kielégítő választ. A kereszt jele szenvedés – de benne bontakozik ki a békesség a békétlenség ellenére. E jelben te is és én is győzni fogunk. A fájdalom jele a kereszt – de az utolsó harcban minden a helyére kerül, a Golgota fénylik és mellette eltörpül a sötétség. A cséplésnek vége. Az aratás elkezdődik. Most már tudja Gedeon, Kicsoda a békesség. Beáll a változás. Az istenfélelem békességet munkál. **Személyes megszólítás, Isten akaratának az érvényesítése történik az Igében, az erőtlen, harcok nélküli ember így válik erős vitézzé. Drága Testvérem!** Hogyan indulsz te a harcaidban? Milyen jeleket kívánsz Istentől önmagad számára? Van-e lelki mandátumod a szolgálatra? Hogyan nevez téged az Úr és mivel ruház fel, ami belőled hiányzik a lelki megpróbáltatások idején?

Isten erőről erőre vezet. Áldásból áldásba irányítja lépteidet, hogy tudd: **Övé az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.**

Utóima: Urunk, hálát adunk Neked az élő Igéért. Köszönjük, hogy nem elítélni jöttél, hanem megtalálni, életet adni, nem elveszíteni bennünket, hanem felhasználni a Te országod munkájában. Köszönjük, hogy akkor is erős vitéznek nevezel, amikor mi csak gyengeséget látunk. Köszönjük, hogy elfogadod az engedelmességből fakadó szolgálatot, és békességeddel válaszolsz a félelmeinkre. Köszönjük, hogy nálad nem a cséplés az utolsó szó, hanem az aratás.

Urunk, Istenünk, hálát adunk Neked mindazért, amit ma kaptunk Tőled: a csendért és áldó jelenléteért. Most Eléd hozzuk mindazokat, akik úton vannak, de még kételkednek: kérünk, érintsd meg szívüket, hogy megérkezzenek Hozzád, és Benned találják meg az igazságot és a békét. Oltalmazó irgalmadba ajánljuk a betegeket, testben és lélekben szenvedőket. Add meg nekik a gyógyulás útjára való rálépés kegyelmét: erőt a küzdelemhez, reményt a nehéz napokon, és bölcsességet mindazoknak, akik segítik őket. Imádkozunk azokért is, akik hisznek a csodákban: tanítsd őket arra, hogy ne a jelekre alapozzák hitüket, hanem a Veled való élő, mindennapi kapcsolatból merítsenek bizalmat és kitartást. Eléd hozzuk a családokat, akik félnek és rettegnek a gyermeknevelés terhétől, akik bizonytalanok, elfáradtak vagy magukra maradtnak érzik magukat. Adj nekik bátorságot, türelmet és szeretetet, hogy ne a félelem, hanem a remény vezesse őket. Könyörgünk a széthulló kapcsolatokért, a megsebzett házasságokért, a barátságokért, a keresztyén közösségekért. Ahol törés van, ott Te légy a gyógyító hatalmas jobb; ahol hallgatás van, ott add meg az őszinte szót; ahol eltávolodás történt, ott nyisd meg újra az egymás felé vezető utat. Mindezt Rád bízunk, Urunk, mert tudjuk, hogy Te akkor is munkálkodsz, amikor mi még nem látjuk. Kérünk, vidd tovább bennünk azt, amit most elindítottál. Add, hogy ne maradjunk meg a panasz szintjén, hanem cselekvő hitre jussunk. Adj bátorságot kilépni a sorból, ha erre hívsz, és alázatot szolgálni ott, ahová állítasz. Hálát adunk Jézus Krisztusért, Aki a mi békességünk, Aki a kereszt által végleg rendezte a mi feldúlt életünket. Neki legyen dicsőség most és mindörökké. Ámen.
Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: Jézus mondja: „Szomorúságotok örömmé fordul... (Jn 16,20b)”

Áldás: „És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról. Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltatottak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőskökké, idegenek seregeit futamították meg. (Zsid 11,32-34)!” Ámen.

Záró ének: 393. dicséret: „Ne csüggedj el, kicsiny sereg, ...”

Reményik Sándor
Malomkövek között

A búzaszem, az megőröltetik.
Aminthogy én is megőröltetem.
Tompán dübörgik a malomkövek:
Hogy nincsen, nincsen, nincsen kegyelem.
A búzaszem, az megőröltetik.
Vajon mit gondol? - Már semmit talán...
Vérzón tapad meg összeroncsolt teste
Valamelyik malomkő oldalán.
Mindig, mindig malomkövek között...
Őrlődve, törve, mint a búzaszem.
Megújulón, meghalni-nem-tudón,
Elátkozottan, pihenéstelen.
Mindig, mindig malomkövek között...
Zordon hatalmak kis játékszere,
Lélek, kit százfélé tép száz erő,
És minden erő mást akar vele.
A búzaszemből finom por szivárog,
A lelkemből a lelkem lisztje hull,
Mit kiőröltek a malomkövek
Belőle lassan, irgalmatlanul.
Aranypor-e, vagy fekete hamu:
Ez a kérdés. De mindegy már nekem.
Ami bennem volt: kiőrölte.